

Autentiske opplysninger om forholdene ved vårt luftvernsneutralitetsavskrift

, 1939-40.

Disse forhold som er påvist i min beretning "Når forsøret forfaller er ikke velsett i enkelte militære kretser der adskillig er fortiet. Når det gjelder sjefer er det naturlig at det vekker kritikk når det offentliggjøres efter at enkelte av de impliserte er gått bort. Her skal jeg da gjøre oppmerksom på at den første offentliggjørelse skjedde i 1946 da jeg satt i Oslo kretsfengsel beskyldt for landssvik. Min forsvarer fremla da alle de arkiv-offisielle dokumenter. For den som var interessert var det da full anledning til å ta sjansen på å inntegå de fremlagte opplysninger. Dette ble ikke gjort heller ikke senere et bevis på at det ble anset som nytteløst, trass i rettsmyndigheternes avvisende holdning til oss medlemmer av Nasjonal Samling. Hovedaktøren regimentsjefen må antas å ha fulgt godt med i saken mot meg om det var mulig å komme meg tillive, da jeg tross hans motstand gjennomførte aksjonen for vårt forsvarsheradskap i 1939-40.

Da var nok den eneste mulighet å diskriminere min person som ble gjort på ved å hindre mit avancement da han sendte H.C. en nedslående militær uttalelse av 17. jan. 1940 (se bilag).

Med støtte av ^{kap} presten Hagell, Rjukan luftvern foreslo han under rettsaken å stå ved tilstilt for Krigsrett, angivelig for å ha påvirket luftvernsjefen til å stanse skytningen. Da jeg ble avhørt av en etterforsker under fengselsforholdet gjorde jeg merksom på at dette var et falsk, likevel ble det offentliggjort i "Norge i Telemark". Sjefen for den krigshistoriske avdelingen hadde unnlatt å forelegge saken for meg da jeg var medlem av Nasjonal Samling. Han ble da nødt til å trykke rettelseslapper til innklebning i disse historiebøker. I denne forbindelse er det på sin plass å belyse Hagells mentalitet i bilag som viser hans manglende ansvarfølelse for sin kommandos forpliktelser. Jeg tilføier at han var den eneste av mine luftvernsjefer som unlot å støtte mine øvelseskrav og kom derfor på samme side som regimentsjefen, når det gjaldt sabotasje.

av utelatelser.

Det volder meg ubehag å rippe opp i denne gamle historie som av enkelte kanskje vil bli oppfattet som et forsøk på å angripe avdøde personer, men da sandhetskravet er avgjørende og må gå foran ser jeg meg nødsaget til å ta skrittet.

Jeg skal i det følgende underbygge mine enførsler med henvisning til foreliggende samtidige dokumenter og la disse tale for seg selv, sli at min personlige oppfatning ikke skal bli den avgjørende.

Da jeg valgt offisersyrket og under forrige verdenskrig gikk over i flyvåpnet var det av idealisme og interesse for ungdommens opplæring i landets forsvar. Jeg har gått helt inn for mit yrke og min militære stilling så lenge forsvaret hadde bruk for mine kunnskaper og min erfaring.

Det har således alltid vært meg nært på liggende å fylle min militære stilling helt ut hvorfor jeg på mit spesielle område frivillig har søkt den militære utdannelse i utlandet som det har vært adgang til bl. tjenestgjøring ved R.F.C. i England 1917, tjenestgjøring ved 34 Regiment d'Aviation og Ecole Supérieure d'Aeronautique i Frankrike 1924/25, og studier av luftforsvarsordningen i Tyskland 1935.

Noen annen vei til militære sjefstillinger har jeg ikke fulgt. Dersom jeg aldri hatt politiske interesser eller kunnskaper idet det har vært min faste overbevisning at offisersyrke og politikk ikke måtte blandes sammen.

Jeg har alltid beflittet meg på å opptre loyalt både oppad og ned og jeg har grunn til å tro at gjennom denne holdning har det lyktes å gjennomføre mit arbeid for landets forsvar. Jeg viser her til mine erfaringer hvorav jeg i korthet skal tillate meg å gjengi den karakteristikk meg som mine militære foresatte har avgitt i sine pliktmessige "Tjenesteguttalelser".

Redegjørelse rfra major Arne Tellefsen.

med
Striden mellem de høyere mil. myndigheter og major A.T. om økning
av luftvernets krigsberedskap 1939/40, og hva den førte til.

Som sjef for Ö.Lv.K.o under nøytralitetsvakten 1939/40 tok jeg etter beste evne fatt på å bedre luftvernets forsømte krigsberedskap. Særlig lå opptreningen av vort personell hvorav ca. 50 % var uøvd meg på hjertet, men i mine krav om øvelser møtte jeg desværre en avgjort motstand fra myndigheternes side. Gjennom et radikalt tiltak lyktes det meg imidlertid å tvinge frem det jeg mente var uomgjengelig nødvendig, og de høyere sjefer måtte gi seg.

Denne i militær administrasjon ikke tidligere benyttete fremgangsmåte viste seg å være lite populær, og vakte derfor anstöt på høyere hold. Såvel mit initiativ som min handlemåte ble misforstått medandanzök og jeg ble mistenkeliggjort og tillagt motiver som var meg helt fremmed. Denne holdning på høyere hold overfor meg ga seg utslag i en personlig nedrakningsaksjon mot meg som pågikk i flere år og hvor under det ikke ble veket tilbake for noen midler for å trekke min ære.

Jeg har ikke tidligere tatt til gjemåle i denne saken da er faringen og utviklingen jo viste at det var jeg som dengang så riktig, hvorfor jeg har hatt grunn til å tro at den mot meg øvete urett ville tilslutt bli erkejnnt og bötet på. Et slikt tiltak fra myndigheternes side kunde hverken skade forsvarets sak eller landets interesser, ei heller enkeltpersoner, hvis kundkaper og forutseenhet ikke holdt mal.

Når dette ikke er skjedd og da jeg er bekjennt med at det arbeides med en historisk fremstilling av netopp de forhold det her er tale om, har jeg funnet det å være min plikt å innsenne nærværende redegjørelse. Så meget mer som en historisk fremstilling skäl være så korrekt som mulig, og ikke skal gi et misvisende bilde som følge

Tjeneste ved
rekruttbatteri
på Gardermoen 1914.

Jeg bevidner gjerne at jeg var særdeles fornøyet med løytnanten. Han har et lett hode og var pliktopp fyllende og interessert.

O. Zernichow.

3. bergbatteri
Sætermoen 1915

Han har i stor utstrekning vært overdradd ledelsen av batteriets øvelser og har herunder vist megen selvsten dighet og initiativ. En meget grei, dyktig og praktisk mann.

E. L'Orsa.

1. rekruttbatteri
Fredrikstad 1934.

Han har ledet utdannelsen av sin avdeling på en meget samvittighetsfull ~~xxx~~ og dyktig måte. Han er rolig og bestemt. Hans forhold i og utenfor tjenesten har vært mønstergyldig.

Th. Kahrs.

Sjef for Hærens
flyvevesens skole
år 1917/1924.

Han har innehatt en av statens viktigste stillinger i en årrekke. Ved hans tiltredelse av sjefstillingen var Flyveskolen nyopprettet. I denne stilling har han nedlagt et grunnleggende arbeid. Personlig kjenner man ham som en rettsindig, bestemt og nøkternt overveiende offiser og en mann som ikke er vant til å bli stående fast.

Klingenberg.

Luftvernartilleri-
skolens skyteskole
1935.

Han var utvilsomt den av skyteskolens elever som nådde høyest. Han ga inntrykk av helt å beherske luftvern-skytningens teori og hans skytninger som batterikommandør var vellykket. Som generalinspektør og leder av skyteskolen kunne jeg nøye følge ham den hele tid.

Løhrantz.

stkommanderende
i Luftvernregimentet
1936 .

Regimentet har hatt megen glede av hans kunnskaper. Han har utført et meget godt arbeid med forsvarsplaner. Som rekruttbataljonsjef fyllt han sin oppgave meget bra. Majoren har et ~~xxx~~ sunt omdømme og må ansees å være en meget dyktig offiser.

----"---- 1938.

Som rekruttbataljonsjef forstod han på en meget god måte å gjøre sin innflytelse gjellende ved øvelsernes planlegging og utførelse. Han har en udmerket opptreden overfor befal og soldater, rolig behersket og myndig.

Han holder seg i mønstergyldig legemlig form som et eksempel til etterfølgelse for avdelinge. Majoren er meget grei ~~xx~~ samarbeide med og alltid loyal i sin opptreden.

Som det herav fremgår har ingen hatt noe å utsette hverken på min person, militære kunnskaper eller oppfyllelse av min plikter, heller ikke på min karakter. Jeg fremhever spesielt oberst Hagens uttalelse. Det må sies å være bemerkelsesverdig at han spesielt fremhever min lojalitet - som jo skulle være selvsagt for en offiser-. Når han i samme forbindelse fremhever min møstergyldige regelmåte form, henspiller det på min gjennom alle år aktive deltagelse i verneidretten og de resultater jeg som utøvelse idrettsmenn har oppnådd nasjonalt og internasjonalt.

På grunn av min alsidige militære og tekniske utdannelse ble jeg under skyteskolen i 1935 av generalinspektør Lammantzon oppfordret til å ta den nyopprettete stilling som garn. major ved luftverregimentet, hvorunder jeg i 1939 ble sjef for Østlennets luftvernkommando.

Jeg grep med glede og forventning denne sjansen til å stille min erfaring og kunnskap til disposisjon for vort luftforsvar. Dette til tross for at det betydde et stort økonomisk offer for meg og min familie når jeg tok denne stilling. Jeg måtte gi opp mit diplomingeniørvirke som jeg hadde hatt ved siden av min militære stilling i distriktstjeneste og ofre hele min arbeidskraft for vort forsvar.

Da jeg i 1936 på oppfordring av daværende oberst Ruge ble bedt om å utarbeide redegjørelser til bruk for luftvernvars-utredningen var dette for meg en stor tilfredsstillelse, og jeg la all min kraft og energi i arbeidet. De undersøkelser og overveielser som fahnt sted ved denne anledning satte meg istand til å opparbeide en bedre begrunnet, enn de fleste hadde hatt anledning til om disse ting. Jeg håbet og ønsket at dette skulle komme luftvernet til gode.

På dette grunnlag, sammen med min egen erfaring fra tjenestegjøring ved de store militærmakter, så jeg den risiko vi løp på grunn av vort forsømte forsvar, og da ~~den~~ verdenskrig brøt ut i 1939 regnet jeg med at vi under nøytralitetsvakten ville bli dradd inn i krigen.

Det var med dette for øyet at jeg som sjef for Ö.Lv.Ko. tok de skritt jeg senere er blitt kritisert for. Dengang stod det imidlertid for meg som min embedsplikt, men også min moralske plikt overfor den u-øvde og nærmest forsvarsløse norske ungdom, en oppfatning som jeg i den senere tid er blitt ytterligere styrket i.

Dette at jeg mot myndigheternes ønske greide å tvinge frem øvelser for mine soldater fikk imidlertid et etterspill, og det oppstod tydelige uoverenstemmelser oppad, bl.a. mellom regimentsjefen og meg. Dette bundet naturligvis bare i den diametrale motsetning i hans og mit syn på hva man på militært hold måtte forlange å sette inn.

Jeg uten avkortning inn for at det var enhver militær sjefs plikt, ikke bare å fremholde sin oppfatning, men også å sette alt inn på å få gjennomført det som var nødvendig for et effektivt forsvar, uten tanke på om det passet inn i den øyeblikkelige politiske situasjon og om det falt sammen med de forutsetninger og det som var knesatt av vore politiske ledere.

Oberst Hagem som var sjef for luftvernregimentet mente som flertallet av vore militære sjefer at man måtte slå ~~xxx~~ av på de militære krav selv om disse var aldri så berettiget, når det ikke var utsikt til å vinne gehör hos de bevillende myndigheter.

Man sto like uforstående overfor mit absolutte krav, som jeg overfor hans standpunkt, og for meg var saken så viktig at jeg måtte sette alt jeg evnet inn, selv om det skulle koste meg mit levebrød. Derfor satte jeg min stilling inn. Jeg må tilstå at jeg var i mekt stor tvil om en slik aksjon ville lykkes eller føre til et for vort forsvar gunstig resultat, når jeg valgte den etter min mening eneste brukbare fremgangsmate: En direkte henvendelse til øverste myndighet. Jeg måtte kompromisløst holde min linje også fordi det fremstillet seg for meg som et samvittighetspørsmål, det at jeg forskjertset min moralske rett til å kommandere mine soldater i kamp for livet, medmindre jeg uten prutningsmon skaffet dem øvelser og våben.

Av rapporten om mit arbeid som sjef for Ö.Lv.Ko. under nöytralitetsvakten 1939/40 fremgår det at jeg stadig gikk inn for at luftvernet med de midler vi rådet over, skulde være mest mulig forberedt mot det truende overfall på vor nöytralitet. Den viser også hvordan bedringen av luftvernets krigsberedskap var planlagt i tiden fremover fra september 1939 da luftvernet ble mobilisert. Den fremgår også at denne plan ble stoppet på høyere hold, og hvordan jeg herunder måtte gå frem på tvers av all motstand fra luftverregimentets side ved gjennom et ultimatum tvinge planen gjennom. Omstendighetene tvang meg altså til en aksjon som ble fordømt som illoyal.

Krigsrapporten fra Ö.Lv.Ko. viser situasjonen slik den utviklet seg ved krigsutbruddet den 9/4, og hvilke disposisjoner som ble truffet med hensyn til luftforsvaret av Oslo.

På grunn av mine generelle erfaringer og kjennskap til de spesielle forhold regnet jeg med muligheten av at Ö.Lv.Ko. kunne gjøre en innsats da overfallet kom natten til 9. april. Om luftvernet slik som før holdet desværre var med en forsinkelse av vore beredskapsiltak, ikke kunne fylle oppgaven effektivt, ville innsatsen likevel kunne ha en viss militær verdi. Jeg gikk nemlig ut fra at vi i noen tid kunne øve sådan motstand mot angriperen av vor nöytralitet, et gjennomføringen av den for de øvrige militære enheters forutsatte mobilisering, skulle lettes ved vor kamp. Etter min mening burde derfor luftforsvaret i Osloområdet holde ut så lenge det på noen måte var mulig.

Den organisasjonsmessige forutsetning og planleggelsen av luftvernet i Osloområdet var basert på infanteristøtte, hvorfor jeg straks det var på det rene at et angrep på Oslo ville finne sted, rettet anmodning til distriktkommandosjefen om å få deknings tropper. Da luftvern batteriernes besetning knapt rakk til betjening av skytsnet var slike tropper en absolutte forutsetning for en kontinuerlig ildgivning.

Da jeg forstod at vi kunne vente angrep på vore stillinger rettet jeg tidlig på morgenen anmodning til Distriktskommandoen om dekningsstropper

Etterspill.

Jeg trodde En skulle jo tro at min innbitte strid for å skaffe luftvernet øvelser etterhvert hadde åpnet myndigheternes øyne, da den internasjonale krigs situasjon stadig antok en mer og mer truende karakter, og at de derfor skulle slutte opp om lette strevet for økning av vort krigsbereidskap.

Men heri tok jeg feil. Min stadige pågang skapte desværre adskillig friksjoner i denne tiden og det tårnet opp mange vanskeligheter i samarbeidet med regimentet. Jeg var rydeligvis ikke lenger person a grata, og animositeten ble rettet mot min person.

Det startet med diskriminerende tjenestlig uttalelse, reprimande fra K.C. og det fortsatte etter krigshandlingernes avslutning i Norge, med en vedholdende nedrekningsaksjon mot meg.

Da det som vist ovenfor ikke var noe saklig grunnlag for en kritikk mot meg i anledning luftvernets manglende innsats, har man i for ståelse herav grepet til den gamle velkjente fremgangsmåte : Når argumentene slipper opp går en over til personlige angrep.

På dette grunnlag må jeg da i seg selv latterlige og uanstendige angrep på min person, noe som forøvrig vil kunne fastlaes i forbindelse med den nedrekningsvirksomhet av politiske motstandere som i så tikelig mon ble satt i sene fra London under okkupasjonen og med åpenbar velsignelse ble kolportert herhjemme kritikkløst.

I denne redegjørelsen skal jeg bare nevne et par karakteristiske eksempler:

Om major Tellefsen vet man at han er kjent for sit rekordmessige dovenskap og for sin skandaløst slatte ledelse av Oslo luftvern, et forhold som innbrakte ham sterk kritikk allerede før det tyske overfall.

u-
For major Tellefsen eksisterer det ikke noe som heter rett eller eller rett, ikke noe som han kan slåss for uten hensyn til konjungtu-
rerne. For ham er det inget annet enn et hensiktsmessig spørsmål.

Men det har ikke bare gitt seg i injurierende propaganda. Det ble også gått aktivt tilverks.

Fra etterretningskontoret i London kom det i 1945 en falsk anmeldelse på meg gående ut på at jeg etter 9 april hadde holdt åpent hus for tyske offiserer. Etterforskningen fra politiets side viste at det ikke hadde vært en tysk offiser i mit hjem.

I 1946 ble det fra militært hold reist krav om at jeg skulde stille for krigsrett p.g.a. sabotasje av luftforsvaret.

Jeg vil karakterisere disse to anmeldelser som særlig ondsindete og uansvarlige. Slik som stemningen var dengang da min N.S. sak var oppe, hvilke konsekvenser måtte de herrer forstå hva dette kunde føre til. Myndighetene var på denne tiden på jakt etter mulige syndebukker i offiserkorpset for vor ufornuethet i 1940. Desværre ble det ingen krigsrettsak, hvor hevnakten kunde bli stillet i det rette lys, og jeg hadde sluppet å tenke mer på denne saken og ta fatt på en redegjørelse som byr meg meget imot.

jeg

Som det vil være kjent var p.g.a. medlemskap i Nasjonal Samling satt under tiltale for dette forhold, men jeg vil uttrykkelig gjøre oppmerksom på at jeg under etterforskningen ikke nevnte noeget om ~~at~~ min innsats for luftvernets beredskap. Jeg fant dengang ingen grunn til å trekke et militært forhold frem som var passert og ikke kunne bøtes på.

Imidlertid hadde påtalemyndigheten selv tatt det med. Og aktor innrømmet at interesserte hadde i 1945 funnet en del dokumenter om dette forhold og oversendt det til politiet. Da Hermed var Retten nødsaget til å ta standpunkt til mit arbeid for Norges forsvar som uten mit initiativ kom frem.

Byretten uttaler således bl.a. at det var på det rene - bekreftet bekreftet ved forskjellige dokumentasjoner - at jeg høsten 1939 ved et energisk arbeid gikk sterkt inn for bedring av luftvernets effektivitet. Retten karakteriserte mig som en offiser med god anseelse og uplettet fortid, og fastslo at jeg hadde handlet ut fra et idelistisk syn på forholdene uten tanke på personlig vinning av noen art.

Det samme skjedde i Høyesterett der min advokat gikk kraftig in for min rehabilitering. Han fremhevet som sin oppfatning at jeg hadde handlet patriotisk ved som eneste høyere offiserx sjef å sette min stilling inn på å fremtvinge øvelser for vore soldater. Det var på den tid da U.K.s. innstilling om bl.a. de militære forhold for 9 april, ble offentliggjort. Der var det som bekjent uttalt at det ville ha vært en fortjensfull handling om de militære sjefer hadde satt sin stilling inn på bedring av vort forsvarsberedskap. ^{forsømt} dette grunnlag fikk min forsvarerer gehør i Høyesterett, som i sine premisser uttalte:

- Det er forstaltig at det må ha vært egnet til å øke hans misnøye med de legale norske myndigheter, at han som offiser ble omtalt over London radio på en måte som ikke stemmer med det inntrykk av hans offiserkvalifikasjoner som kan utledes av opplysningerne i denne sak. -

Imidlertid er denne rehabilitering i domspremisserne (som ikke ble offentliggjort fra myndighetene side, og som pressen ikke vilde ta inn) uten praktisk verdi for mit omdømme hos det norske folk, hvor for min advokat foreslo å være behjelpelig med en offentliggjørelse av saken.

Jeg avsto av etiske grunner. Jeg ønsket ikke å stille noen perso-

ner i gapestokken og da oberst Hagen, en av hovedpersonerne var død og ikke kunne forsvare seg kunne et slikt tiltak gå ut over de uskyl-
dige pårørende.

Hva angår tilfellet oberst Hagen bestemte jeg meg for å legge dette tilside. Her var det jo ikke den enkelte person som var årsak

i vårt manglende beredskap, men jeg bedømte det nærmest som et tids-
bæst mentaltitetsforskyvning hos vårt offiserskorps siden forrige verdenskrig. Forøvrig hadde det ingen hensikt å rippe opp i dette for katastrofale følger for vår forsvarspliktige ungdom.

norsk forsvar så kjedelige kapitler.

Når jeg dengang slo et strek over det helke og nøyet meg med rehabiliteringen i rettens domspremisser, var det naturligvis fordi

jeg gikk ut fra at det fra den annen side ble forholdt på samme må-

te, også fordi det var mislykkes å utpeke meg som syndebukk for den dårlige innsats vi gjorde i 1940.

Jeg tok imidlertid feil. Diskrimineringsviljen hadde dypere røtter.

Da boken "Krigen i Norge 1940. Operasjonene i Telemark" kom i 1956 ble jeg i des. gjort oppmerksom på at Den Krighistoriske av-
deling på side 106 hadde tatt inn et injurierende avsnitt forfattet
av kaptein Nagell, Rjukan luftvern. Det var en angivelig telefon-
opprigning

" Samme dag (10/4) ble kaptein Nagell ringt opp av sjefen for Ö.L.K., som meddelte at tyskerne hadde gitt ordre om at all motstand skulle opphøre. Kaptein Nagell har anført at han hadde inntrykk av at luftvernkommandosjefen handlet under tvang. Han tok dog intet hensyn til meddelelsen."

Dette var redigert bak min rygg, idet Nagell ikke hadde sendt sin rapport vanlig tjenestvei gjennom meg Ö.L.K. Sansynligvis var den sendt direkte til regimentsjefen, som på sin side viste at den ikke

heller ikke hadde forelagt den for meg, tiltrods for at jeg hadde gjort ham oppmerksom på at rapporten fra Rjukan Luftvern ennå ikke var kommet inn. Rapporten var forøvrig hverken datert eller under skrevet.

Det redigerte avsnitt var positivt feil og i strid med Ö.L.K.s rapport av oktober 1940, der det fremgår at den eneste telefonmaks samtale jeg hadde med de lokale luftvernsjefer var den 9/4, da jeg mens forhandlingene i Oslo pågikk ga dem orientering om situasjonen og mit direktiv for kommandoforholdene og den fremtidige opptræden hvis forbindelsen med Ö.L.K. ble brutt.

I brev av 7/12 1956 ba jeg D.K.A. om å rette feilen. saarest.

Først den 23/2 1957 ber D.K.A. Nagell om en redegjørelse. Av Nagells svar den 8/4 fremgår at han ingen dekning har for sin påstand og at den angivelige telefonoppringning hverken var påhørt eller kontrollert og heller fastlagt ved samtidig notat. Nagell innrømmer at han intet bevis har og ~~innrømmer~~ han ikke burde ha skrevet slik som rapporten lyder.

mortifisering

Dette skulde synes nokk for en omgående rettelse fra D.K.A.s side all den stund en slik mortifikasjon ikke kunde skade noen tvertimot.

Istedet har nu D.K.A. trenert saken i over et halvt år og viser en merkelig ulyst til å la sandheten komme frem. (Her forbigår jeg en sjikkelig form for rettelse fra D.K.A.s side som bare ville gjøre saken verre)

Jeg skal her bare innskrenke meg til å peke på den merkelige fremgangsmåte at D.K.A. ved å ta inn dette avsnitt uten å fülle almindelig anerkjent fremgangsmåte for historisk forskning å høre den annen part og verdsettelse av en kilde for den nyttes, - retter en alvorlig beskyldning mot offiserer i det øyeblikk det sies "handlet under tvang". (Nagell definerer dette slik: "Det synes som han stod med en pistol i ryggen"). Og det eneste grunnlag D.K.A. har for denne grobe beskyldning er Nagells "inntrykk" i en telefon. Jeg

Jeg kan vanskelig fri meg for det inntrykk at det ligger no personlig bak denne aksjon, all den stund et slikt avsnitt neppe kan forsvare sin plass i en historisk fremstilling. Det er da heller ikke av D.K.A. trukket noen konklusjoner eller bundet sammen med frestillingen forøvrig. Tvert i mot. Det uttales i bokens forord bl.a. at tyskerne i sine erklæringer, ved personlig opptreden og og så ved gjennomføring av sine operasjoner la lengs mulig an på å fremelske og søke å bevare den illusjon at det ikke var krig" mellom Norge og Tyskland og tyskerne kom som "venner". Et utslag av denne side av den tyske fremgangsmåte var at tyskerne i utstrakt grad søkte å oppnå sin vilje ved forhandlinger - før de gikk til militær aksjon.

Kan hende at denne D.K.A.s merkelig fremgangsmåte ikke er bevist, men et utslag av uformuenhet. Enten manglende forståelse av hva historisk forskning egentlig er, eller at det skrivende personell som deltagere i krigshandlingene ikke er istand til å se objektivt og upersonlig på materien.

Injurieringen pågår altså fremdeles og jeg kan neppe vente objektiv behandling i denne saken, som nå har tatt en alvorligere vending i og med at det stempel som er forsøkt satt på meg, skal festes i historien.

Jeg har uttrykkelig sagt overfor D.K.A. at jeg ikke akter å gi rettes vei men ønsker å ordne saken i midelighet, og jeg er fremdeles av den oppfatning, og ønsker hverken å ramme personer eller myndighetene.

Jeg vil fremdeles av hensyn til personer og militære forhold søke å unngå offentlighet, der sladder og sensasjonslyst pleier å operere hemningsløst.

renslig
Jeg ser derfor ingen annen utvei en å legge det frem for et nøytralt og lukket forum Protokollkomiteen.

Dette har også sin betydning av den grunn at når i nær fremtid boken om operasjonene i Osloområdet skal sendes ut, kan jeg tydensynlig i behandlingen av O.Lv.Ko. ikke vente meg den stengt objektive behandling.